

A vadászat előtti órában a három férfi elhagyta otthonát. Csendesen ültek, és várták az idősebb intését.

Mind a hárman aprócska lyukat fúrtak a földbe, és a személytelenség alázatos föl vállalásával a lyukra feküdtek. Koitáltak a mindenséget megtermő földdel.

Testükből nem képletesen, nem a fehér ember metaforikus hisztériájával, hanem valós aktusként kiengedték a termékenység egyik résztvevő elemét a másik résztvevő elembe. Megelőlegezve, visszaadva azt a földnek, amit a sikeres vadászatkor elvesznek tőle, csak azért, hogy legyen mit enniük.

„Ez az utolsó nászunk nekünk:
Egymás husába beletépünk,
S lehullunk az őszi avaron”

(Ady)

Felesége nyugalmát nem akarta zavarni. Egyedül indult a kockázatos shop-vadászatra, szép ételt akart vásárolni. Szatyorja meg is telt csobogástalan heringgel, lemezdobozba préselt marhahússal. A termékek kódszámát illedelmesen leolvasó pénztárgép megkönnyebbülve nyugtázta a bevásárlás becsületes mivoltát.

Nehezen nyitotta ki az ajtót.

A feleség illatos ruhában feküdt a televízió előtt, türelmetlenül várta a vacsorát. Már dél óta nem ettek semmit.

A jóllakottság testüket eltulajdonította, s némán ugyan, de okosan feküdtek egymás mellett – libidótlanul.

